

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๓/๒๕๕๘

วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ศาลแรงงานกลางส่งคำโต้แย้งของจำเลย (บริษัท โรมบัส อินดัสทรีส์ (ประเทศไทย) จำกัด) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และ มาตรา ๓๐

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ก่อนโจทก์ (ลูกจ้าง) ฟ้องคดีนี้ขึ้นตอนต่าง ๆ เกี่ยวกับสิทธิหน้าที่ของนายจ้างและลูกจ้างในการได้รับค่าชดเชยพิเศษในกรณีนายจ้างย้ายสถานประกอบการตามมาตรา ๑๒๐ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้ผ่านพ้นไปแล้วโดยคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานได้พิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่นายจ้างและลูกจ้างเกี่ยวกับค่าชดเชยพิเศษตามกฎหมายที่ลูกจ้างจะพึงได้รับตามกฎหมายแล้ว เพราะปรากฏจากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการสวัสดิการแรงงานที่ ๑/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๖ ข้อ ๒.๑ ว่าคณะกรรมการ ฯ ได้ให้กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท โรมบัส อินดัสทรีส์ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้ร้อง (จำเลย) ซึ่งเป็นนายจ้างชี้แจงต่อคณะกรรมการแล้วตามแนวปฏิบัติของเจ้าหน้าที่กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เรื่องการยื่นและรับคำขอตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๐ ซึ่งกำหนดให้เจ้าหน้าที่จัดการเจรจาประนีประนอมก่อนเมื่อตกลงกันไม่ได้ก็ให้สอบข้อเท็จจริงทั้งฝ่ายนายจ้างและลูกจ้าง หาใช่คณะกรรมการ ฯ วินิจฉัยคำขอของลูกจ้างโดยมิได้ให้โอกาสนายจ้างชี้แจงตามที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง และเมื่อคณะกรรมการ ฯ ได้มีคำวินิจฉัยแล้วหากนายจ้างหรือลูกจ้างไม่พอใจหรือเห็นว่าคำวินิจฉัยไม่เป็นคุณแก่ตน มาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ของพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ให้โอกาสนายจ้างหรือลูกจ้างที่ไม่พอใจผลของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ต่อศาลได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการ ฯ แจ้งคำวินิจฉัยโดยนำคดีไปสู่ศาล ซึ่งหากนายจ้างเป็นฝ่ายนำคดีไปสู่ศาลก็จะต้องวางเงินตามจำนวนที่จะต้องจ่ายแก่ลูกจ้างตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ฯ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงในคดีนี้ว่านายจ้างซึ่งไม่พอใจผลของคำวินิจฉัย มิได้ใช้สิทธิอุทธรณ์โดยนำคดีไปสู่ศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการ ฯ แจ้งคำวินิจฉัย คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ

ในกรณีตามคำร้องจึงต้องถือว่าเป็นที่ยุติตามมาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ ไม่มีทางที่ศาลแรงงานกลางจะวินิจฉัยเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ฯ เป็นอย่างอื่นได้ ส่วนการฟ้องคดีของลูกจ้าง (โจทก์) ในคดีนี้ต่อศาลแรงงานกลาง ก็มีใช้การใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อศาลตามมาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ แต่เป็นการใช้สิทธิฟ้องบังคับให้จำเลย (นายจ้าง) ชำระหนี้ตามกฎหมายที่เกิดขึ้นแน่นอนและถึงที่สุดแล้วตามเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ที่มาตรา ๑๒๐ กำหนดไว้ ดังนั้นจำเลยหรือผู้ร้อง (นายจ้าง) จึงไม่อาจยกเหตุผลใดๆ ขึ้นปฏิเสธความรับผิดซึ่งถึงที่สุดแล้วต่อโจทก์หรือลูกจ้างได้อีกต่อไป จำเลย (ผู้ร้อง) จะอ้างเหตุผลต่างๆ ขึ้นปฏิเสธความรับผิดรวมทั้งอ้างว่ากฎหมายขัดต่อรัฐธรรมนูญได้ ก็ต่อเมื่อนำคดีไปสู่ศาลภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ เท่านั้น มิใช่รอให้ลูกจ้าง (โจทก์) ฟ้องบังคับให้ชำระหนี้เสียก่อน ซึ่งเป็นคนละประเด็นกับการอุทธรณ์หรือการฟ้องตามมาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ เมื่อนายจ้าง (ผู้ร้อง) มิได้ให้เหตุผลว่าเพราะเหตุใดจึงไม่อาจนำคดีไปสู่ศาลได้ภายในระยะเวลาตามมาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ หรือแสดงพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือว่าในระยะเวลาที่จะต้องนำคดีไปสู่ศาลฐานะทางการเงินของบริษัท (ผู้ร้อง) มีปัญหาจนไม่สามารถวางเงินที่จะต้องจ่ายแก่ลูกจ้างได้ พฤติการณ์ของผู้ร้อง (จำเลย) ที่เพิกเฉยละเลยไม่ยอมใช้สิทธิตามที่มาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ กำหนดไว้โดยปราศจากเหตุผลดังกล่าว แต่กลับยกข้อต่อสู้ต่างๆ ขึ้นปฏิเสธความรับผิดรวมทั้งอ้างว่า มาตรา ๑๒๐ วรรคสามและวรรคสี่ ของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เมื่อถูกลูกจ้าง (โจทก์) ฟ้องให้ชำระหนี้ จึงถือได้ว่าผู้ร้อง (จำเลย) ใช้สิทธิต่อสู้คดีโดยไม่สุจริต เพื่อประวิงคดีให้ล่าช้าก่อให้เกิดความเสียหายแก่ลูกจ้าง (โจทก์) ซึ่งมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมด้อยกว่าผู้ร้อง และเห็นว่า การที่ผู้ร้องจงใจละเลยไม่ใช้สิทธิโต้แย้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ฯ ต่อศาลตามมาตรา ๑๒๐ วรรคสี่ โดยไม่มีเหตุผลอันควรก็น่าเชื่อว่าผู้ร้องคงเห็นว่า รูปคดีไม่มีทางที่ผู้ร้องจะชนะคดีได้นั่นเอง จึงเพิกเฉยเสีย หาใช่เหตุผลตามที่อ้างในคำร้องไม่ ข้อโต้แย้งของผู้ร้อง (จำเลย) จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามนัยของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ